

Ušeničnik, letos dr. Iv. Ev. Krek. Izhaja po štirikrat na leto v zvezkih vel. 8°. Prištevamo ga bogoslovnim listom, ker nimamo za modroslovje posebnega oddelka. — „Voditelj v bogoslovnih vedah“, v Mariboru od 1898. Izdajatelj profesorji knezoškofijskega bogoslovnega učilišča; urednik Frančišek Kovačič. Izhaja štirikrat na leto v zvezkih vel. 8°. Znanstveno goji vse bogoslovne stroke. „Ljubljanski škofijski list“ poleg „Laibacher Diöcesan-Blatt-a“, od 1895. Odgovorni urednik Martin Pogačar, za njim Jožef Šiška. Cerkevno-uradni list. — Med „uredniki“, str. 365 sl., pač ne bi bilo treba imenovati v „Zgodovini slovenskega slovstva“ tudi Valentina Slemenika, kateri je urejal „Vaterland“ in pisal v „Zukunft“. K „dijaškim pisanim listom“ (359) dostavljamo, da so imeli tudi bogoslovci v semeniških domače liste, v katere so pisali razne, zlasti leposlovnostne stvari. Tako je bil v Ljubljani osnovan pisan listič „Sava“ pred l. 1865., v Celovcu „Venec“ l. 1848., v Mariboru „Lipica“ pred l. 1872. O drju. Zbašniku (367) omenja sam pisatelj, da je „pretežno pripovednik“; urednik je bil samo nekaj časa 1885.

V „Raznoterostih“ (str. 398—400) se govori o Ant. Bezenšku, ki je doma s Frankolovega, in o njegovem „Stenografu“, omenjajo se nekateri pisatelji iz zdravilstva in naš vojaški pisatelj Komel pl. Sočebčan. — „Bibliografija“ (stran 400—442) nam navaja pisatelje in njihove knjige iz poslednje dobe, zbrane v skupine po vseh strokah. Med temi nahajamo zopet nemške knjige in spise, n. pr. pri dr. Celestinu (424), M. Vodušku (428) i. dr. in italijanske (gl. 442 str.); pisatelj dostavlja, da vseh nemških prevodov ni navedel, „ker bi spis postal preobširen“ (str. 412. op.). Pod nadpisoma: „Časniki“ itd. (str. 435) in: „Brzopisje“ (439 str.) so navedene knjige, ki pa spadajo v druge stroke. Tudi marsikatera druga knjiga ni baš na svojem

mestu. Drju. J. Šucu (437) se pripisujejo nekatere knjižice drja. Gregorca, ki se pa takoj zopet imenujejo. Desterniški (438) je dr. L. Gregorec. J. Sovran (438) je dr. Iv. Ev. Krek (pr. IV. 57, 91). — V „Dostavkih“ (442—458) imamo sedaj menda do poslednje trohice in do zadnje pičice popisano življenje in delovanje naših protestantovskih književnikov. A čemu se med njimi imenujeta Fuček in Dizmas? „Popravkov“ (str. 458) je pač premalo.

— Na podlagi „Kazala po strokah“ (459—467) in „Imenika“ (475 do 483), ki obsegata oba vse štiri zvezke, se lahko naposled spiše povestnica slovenske književnosti — taka, kakor bi si je nekdo želel.

Pregledali smo sedaj vso dr. Glaserjevo „Zgodovino slov. slovstva.“ K sklepu izrecimo o nji še splošno sodbo!

„Slovenci so morali dolgo čakati pisatelja, kateri bi jim spisal slovstveno zgodovino; slednjič se je oglasil profesor Glaser . . . Mnogo se je pisalo o tej knjigi, in mnogo se ji je očitalo; pa vkljub temu ostane Glaserjeva „Zgodovina“ delo velike cene.“

— Tako je pisal že med Slovenci živeči Čeh Fr. Štingl v češkem listu „Vlast“ 1898 čis. 7. (primerjaj Edinost 1898 št. 74. zjut. izd.), ko je govoril o prvih treh zvezkih.

Že to, da se je o tej knjigi toliko pisalo, nam kaže, da so jo slovstveniki takoj spoznali za vredno večje pozornosti;

saj o neznatnih delih se ne govori mnogo. A da se ji je tudi mnogo očitalo, to nam priča, kako se je ocenjevateljem zdelo vredno časa in truda, pečati se natančneje s to knjigo ter tako določiti delu pravo vrednost.

Drja. K. Glaserja „Zgodovina slovenskega slovstva“ je v svoji celoti preobširna. Ako bi po zunanem obsegu te knjige sklepal na obsežnost slovenske književnosti, moral bi pač Slovencem čestitati, da, zavidati jim obilnost njihovega slovstva. Štirje veliki zvezki nam, opisujejo književnost po

Tiha sreča.